

zákona, že proto neuposlechl mobilisační vyhlášky, poněvadž jí nerozuměl a nevěděl, že se na něj vztahuje. Tvrdí tedy obžalovaý, že na jeho straně udál se takový omyl, pro který nebylo lze v jeho jednání spatřovati trestní čin jemu za vinu kladený, čímž provádí zmatek dle čísla 9:b 358. §-u v. tr. ř.

Válečný soud však jeho omluvě neuvěřil. Výrok válečného soudu nelze shledati právně mylným.

Zmateční stížnost přehlízí, že podle zákona jen takový omyl omlouvá kterého se nebylo možno při náležité péči vyvarovati. Tohoto předpokladu ale u obžalovaného není. Jestliže sám vyhláše mobilisační nerozuměl a zvláště nevěděl, že pod výrazem »zvláštní služby» jest zahrnuta také služba zdravotní, měl si o tom zjednatí vysvětlení u nejbližšího úřadu vojenského. Poněvadž obžalovaný nevynaložil veškeré péče, aby si zjednal tuto jistotu, tím omyl sám zavínil, byť i jen nedbalostí, a nemůže se naň jako na okolnosti jeho jednání omlouvající odvolávati.

Ku skutkové podstatě přečinu neuposlechnutí povolávacího rozkazu nevyhledává se zlého úmyslu po rozumu 1. §-u v. tr. z., nýbrž stačí již nedbalost bez rozdílu, běží-li o nedbalost hrubou nebo lehkou. To plyne jednak z účelu zákona, trestní sankcí čeliti škodě, kterou by vojenské zájmy opožděným nastoupením vojenské služby nebo jejím nenastoupením vůbec utrpěti mohly; jednak to plyne z toho, že zákon sám neuvádí, že jen úmyslné neuposlechnutí povolávacího rozkazu se trestá, což by zajisté zákon byl uvedl, kdyby byl chtěl vyloučiti neuposlechnutí povolávacího rozkazu z nedbalosti.

Slušelo proto zmatečnou stížnost dle 371. §-u, 2. odst. v. tr. ř. zamítnouti.

Odvolání vojenskému prokurátorovi do nízké výměry terestu v daném případě nepřísluší. Podle 333. a 332. §-u 3. odst. v. tr. ř. může proti výroku o trestu odvolání v neprospěch obžalovaného ienom tenkráté býti podán, nastalo-li mimořádné zmírnění, nebo nebyla-li, oč ale v přítomném případě naběží, proti návrhu žalobcovu vyřknuta ztráta šarže.

Mimořádné zmírnění trestu při odsouzení pro přečin může podle 126. §-u v. tr. z. spočívati v tom, že soud buď zamění v zákoně jako trest stanovené tuhé vězení v jednoduché, nebo že vyměří trest co do délky pod zákonnou trestní sazbu. Pokud jde o druh vězení, nenastalo v tomto případě mimořádné zmírnění, ježto soud válečný uznal na předepsané tuhé vězení. Mimořádné zmírnění trestu co do míry časové rovněž nenastalo, neboť v 50. §-u br. z. nejnížší hranice trestní sazby stanovena není.

Při vyřizování těchto opravných prostředků zjistil nejv. voj. soud z úřední moci zmatek podle 358. §-u číslo 11 v. tr. ř., poněvadž vál. soud uznal nezostření trestu náhradního, určeného podle 55. §-u bran. z. proti ustanovení 55. §-u 2. odst. bran. z.

Rozh. nejv. voj. s. ze dne 4. března 1922, č. j. P-5/22.

Dr. M. Vančo:

Z advokátskej komory v Turčianskom Sv. Martine.

Advokátska komora v Turčianskom Sv. Martine prítomne vyslo-
vuje, že inkompatibilným je postavenie riadne zapísaného a praktizujúceho
advokáta s členstvom v správnom výbore kupeckej a priemyselnej
komory, lebo členom kupeckej a priemyselnej komory a tak aj členom
jej správneho výboru môže byť len kupec alebo priemyselník, teda ľudia,
ktorí patria pod priemyselný zákon, kdežto advokát vôbec nesmie ani
takého zamestnania mať, ktoré patrí pod priemyselný zákon.

Turčiansky Sv. Martin, dňa 13. mája 1922.